

Arrugues? Penya-segats!

La història. Barcelona, avui. Emili, director de banca jubilat, és reclòs a una residència, com pertoca segons dictaminen els fills quan no volen incomoditats cròniques, coneix Migüel, espavilat gallec que controla els ressorts carceraris d'una residència amb un altell terrorífic...

La pel·lícula. Parlar de la gent gran (la gran gent!) vol dir reduir a geriàtric el ser o no ser quotidià? Vaja, que qui es fa càrrec, o no, dels nostres majors, sempre suposa una qüestió de vida...o mort. *Arrugues* proporciona acció audiovisual a la novel·la gràfica homònima de Paco Roca, Premi Nacional, pel que fa a la problemàtica, insoluble, dels fills contra els pares. Per tant, *Arrugues* juga en camp contrari. Vull dir que, d'entrada, accepta, i dóna raó de ser, a que els pares campin com puguin dins un hàbitat llòbrec, inhòspit i de tan asèptic, vexatori. D'apretar a córrer i no parar fins l'extenuació. En aquest sentit kamikaze, els dos herois d'*Arrugues* es permeten una *cana al aire* per definir el llinard de llibertat que es de llei reivindicar per a qualsevol fill/filla de veïna en hores baixes. Estic pensant en "Thelma & Louise"? Bingo!

Pel que fa al discurs gràfic, i sònic, és a dir, fer el paperot estètic per ensarronar el personal en situació de classes passives, *Arrugues* és tan estimulante com el dis-

curts nadalenc del Rei, quan pontifica que tots som iguals davant la llei..! Peti qui peti, *Arrugues* es permet un càndid brindis al sol. O a la lluna de València. O als núvols de l'Alzheimer sota sospita. L'argentí Ignacio Ferreras (1973) juga les seves millors cartes quan adopta el punt de vista del protagonista, un Emili a frec de desmemòria, que confon els marges de la realitat que viu i la que, realment, és. Com que en el salt de la pàgina a la pantalla, *Arrugues*

Arrugues

Director: Ignacio Ferreras.
Guió: Àngel de la Cruz,
Paco Roca, Rosanna
Cecchini. Fotografia:
David Cubero. Espanya,
2011. 89'. Funatic Lleida.

perd l'impacte abrupte de la vienyeta.

La imatge. El Modest i la seva muller, dalt del campanar, quan els núvols emboïren les seves il·lusions.

La frase. "Tot té el seu preu", certifica el capitost Migüel, mafiós del geriàtric, en p(r)eu de guerra comercial. Tot? Temps al temps, oi, Mas Rajoy?

La recomanació. De visió obligada per a fills i filles que han oblidat que els seus mares-pares els van dedicar els millors anys de la seva vida.